

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 66.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813777152/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Syvende Brev.

Resignation er et farligt Ord, som vistnok, idetmindste for en Tid har staaet for enhver sværmerisk Character i en Glands, som blænder, istedetfor at oplyse, en stoffende Glands, som forblinder ved Straalerne af det ene, jante Livets Lys. Det er saa stort at ofre sin jordiske Lykke for Ideen — man faaer ordentligt en Slags Betykning ligesoverfor den ved en saadan Forsagelse! Ligesom ikke Ideen selv var den eneste Kilde til Lykkelighed paa Jorden, jaavelsoom i Himlen! O, jo mere vi oplyses om den, jo dybere føle vi at i Forhold til den ere vi ene mndragende, den givende. Kan det kaldes et Offer at række Haanden ud for at modtage den bedste Gave, som indeslutter alt hvad vi attraae, nu og i al Ewigbed? Da, men ogsaa kun da, er det ingen tom Talemaade, at vi kunne ofre noget for Ideen, at Forsagelse er Veien til den. Naar den evige Kjærlighed siger til os: Giv mig Dit Hjerte! Da er det ingen Bøn, men en Bønshørelse af vore bedste Lønster, ingen Fordring, men et Løfte, hvorved den troslover os til al Glæde paa Jorden, og Salig-

hed i Himlen. Og vi skulde tøve med at gribe den stærke Haand, der ræktes os til evig Støtte i vor Svaghed, vi skulde betænke os paa at hengive os ganske til den guddommelige Kjærlighed, som kalder os til sig, og aabner Livvarens Allerhelligste for os?! — Den, som tøver, har ikke forstaaet Stemmene, som kaldte ham, men hvo der forstaaer, og følger den, kan ikke andet end glemme om der end er et af de saakaldte Offere bragt, der er ikke stum i Hjertet for nogen Tanke om Forsagelse!

Er det da et Offer, at gaae over fra Døden til Livet, bytte Mørket om med Lys, Fattigdom med Rigdom, Klage med Lovsang? — Da har jeg bragt Ideen et Offer, thi i den fandt jeg Lys, Liv, og en Rigdom, som Ingen kan tage fra mig!

Seg kan ikke længer fatte, hvor jeg fik de underlige Ideer om Forsagelse fra! Der staaer jo intetsteds skrevet at vi skulle ofre de jordiske Ting for Ideens Skyld — tværtimod loves det os jo at alt det øvrige Fornødne skal blive os tildeel, naar vi følge Guds Rige og hans Retfærdighed først, og at naar vi elske Gud, skulle alle Ting tjene os tilgode, — altsaa ogsaa de jordiske. Er da ikke Menneskers Agtelse og Kjærlighed os fornøden? Og jeg troede — blind som jeg var! — at vi kunde ofre dem for Ideen, fordi jeg endnu ikke havde erkjendt den inderselige Sammenhæng mellem Skaberens og Skabningen, der gjør det umuligt at bryde med den Sidste, uden tillige at rive sig løs fra den Første. Hvor kan man ære og